

הכתובות, אלא חולקים את שאר הירושה שווה בשווה עם בני הראשונה, [הכי סלא דעתין לפרש].

רבי שמעון אומר: אף בני הראשונה זכאים ליטול כנגד כתובות אמן מדין "כתובת בגין דכרין", ולכן:

אם יש מותר דין מעבר לשתי הכתובות, הרי אלו נוטלין כתובות אמן, ואלו נוטלים כתובות אמן.

ואם לאו שאין שם מותר דין מעבר לשתי הכתובות, אין בני הראשונה נוטלים כנגד כתובות אמן, אלא חולקין בני שתי הנשים בשווה את כל מה שנותר לאחר גביהה בני השניה את כתובות אמן.

מאי לאו בהא קא מיפלגי:

דרמר – **רבי שמעון – סבר:** אחת בחיו ואחת במותו יש להן "כתובת בגין דכרין".⁽¹⁵⁾

ומר – **תנא קמא – סבר:** אחת בחיו

"אם יש מותר דין הרי הם נוטלים, ואם לאו אינם נוטלים" – **מיבעי** לה **למיימר?**⁽¹³⁾

אלא אמר רב יוסף: באחת בחיו ואחת במותו קא מיפלגי, וכאשר סברנו בתקילה לפרש את מחלוקתם של בן ננס ורבי עקיבא, ואם כן לדעת רבי עקיבא אכן "כבר קפזה נחללה" מבני הראשונה ובטלת מכאן תורה "כתובת בגין דכרין".⁽¹⁴⁾

והני תנאי – בן ננס ורבי עקיבא החולקים בדין "אחד בחיו ואחת במותו" – **כפי הני תנאי** שנחילקו אף הם בדבר!
דתניא:

נשא את הראשונה ומתה, נשא את השניה ומותה הו, [הינו "אחד בחיו ואחת במותו"]

באין בניה של זו השניה לאחר מיתה של אמן, **ונוטלים כתובות אמן, ואילו בני הראשונה אינם זכאים לכ"כתובת בגין דכרין"** ואפילה אם היה שם מותר דין מעבר לשתי

– לדין זה, כיוון שבלאו hei אין "כתובת בגין דכרין" כדי שלא ליתי לאינזויי, אך ראה מה שכתב בזה רשי' במדהורא קמא, ובמה שכתב בזה הרש'ש.

15. פירוש: אבל כתובה אינה נעשית מותר לחברתה לכלוי עולם, ולכן אף לרבי שמעון לא יטלו בני הראשונה אלא אם יש שם מותר דין, רשי' במדהורא קמא.

ולפי זה מה שאמרו "והני תנאי כי הני תנאי" הינו דעתן "אחד בחיו ואחת במותו" אכן הני תנאי כי הני תנאי, אבל אין הם הולכים בשיטה אחת, שהרי בין בן ננס ובין לרבי עקיבא

13. תמה ב"פני יהושע": וכי למה לו לרבי עקיבא לומר "אם יש שם מותר דין", והרי כל הענן אינו מדובר אלא בשאי שם מותר דין, וכל דברי בן ננס על זה הענן הוא, וזה הוא שאמר "וצאו", וכמו שנתבאר לעיל! ? וראה שם מה שבירא.

14. לפי דברי רב יוסף סוברים הן בן ננס והן רבי עקיבא ש"כתובת נעשית מותר לחברתה", שהרי אם אין כתובה נעשית מותר לחברתה למה סובר בן ננס שגובין בני הראשונה את כתובות אמן, ורבי עקיבא הרי לא בזה הוא שנחילק עליו. אלא שלא משכחת לה – לדעת רבי עקיבא